

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 grudnia 2016 r., uzupełnionym w dniu 14 marca 2017 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez (...) Urząd Skarbowy Ł. w Ł., K. S. wniósł o zasądzenie kwoty 125.000 zł tytułem zadośćuczynienia za nękanie jakiego miał dopuścić się (...) Urząd Skarbowy Ł. w Ł. w toku prowadzonej przeciwko niemu egzekucji administracyjnej.

(pozew, k. 2; uzupełnienie pozwu, k. 16)

W odpowiedzi na pozew, Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej według norm prawem przepisanych.

(odpowiedź na pozew, k. 35-48)

Pismem złożonym na rozprawie w dniu 24 stycznia 2018 r., powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie na jego rzecz comiesięcznej renty w wysokości 1.000 zł w celu ratowania zdrowia.

(rozszerzenie powództwa, k. 198; e-protokół, k. 208v. – 00:06:59)

Na rozprawie z dnia 24 stycznia 2018 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

(e-protokół, k. 209 – 00:41:58)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. ma 67 lat, lecz się psychiatrycznie od 1986 r. z powodu choroby afektywnej dwubiegunowej, wielokrotnie z tego powodu był hospitalizowany m.in. w Specjalistycznym (...) ZOZ w Ł. ostatnio w okresach od 8 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. i od 4 października 2016 r. do 25 listopada 2016 r.

(dokumentacja medyczna, k. 3-5 i k. 83-86, zeznania powoda, k. 106v.-108v. – od 00:04:24 w zw. z k. 193v. – 00:13:53 i k. 193v.194v. – od 00:13:53)

Postanowieniami Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa, Wydział I Cywilny:

- z dnia 6 listopada 1995 r. sygn. akt Ns 1549/95 stwierdzono nabycie spadku po zmarłym w dniu 16 maja 1987 r. ojcu powoda J. S. (1); spadek nabyli: żona J. S. (2), syn K. S. i córka G. S. po 1/3 części każde z nich.

- z dnia 11 lipca 2003 r. sygn. akt Ns 119/03 stwierdzono nabycie spadku po zmarłej w dniu 18 grudnia 2001 r. siostrze powoda G. S.; spadek nabyli: mąż M. S. w 4/8 części, matka J. S. (2) w 1/8 części i brat K. S. w 3/8 części.

- z dnia 17 marca 2009 r. sygn. akt Ns 69/09 stwierdzono nabycie spadku po zmarłej w dniu 13 stycznia 2009 r. matce powoda J. S. (2); spadek nabył w całości syn K. S..

W wyniku nabycia ww. spadków, po śmierci J. S. (2), współwłaścicielami lokalu nr (...) w W. przy ul. (...), stał się powód K. S. z udziałem 11/12 i M. S. (mąż siostry) - z udziałem 1/12 części.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa Wydział I Cywilny w dniu 11 maja 2010 r., sygn. akt I Ns 425/09, Sąd dokonał podziału majątku wspólnego J. i J. małżonków S. wraz z działem spadku po nich oraz zniesieniem współwłasności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) w ten sposób, że lokal został przyznany K. S. na wyłączną własność. Jednocześnie Sąd zasądził od powoda na rzecz M. S. tytułem spłaty kwotę 16.666,66 zł.

Objęcie przez powoda całości udziałów w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w W. przy ul. (...) nastąpiło w 2010 r. w wyniku zniesienia współwłasności (po spłacie M. S.).

(okoliczności bezsporne, zeznania powoda, k. 106v.-108v. – od 00:04:24 w zw. z k. 193v. – 00:13:53; uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. I SA/ŁD 980/16, k. 116-123)

K. S. w dniu 31 sierpnia 2010 r. dokonał odpłatnego zbycia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) za kwotę 356.000 zł – akt notarialny z dnia 31 sierpnia 2010 r. - rep. (...). Kwotę 16.666,66 zł, stosownie do § 3 pkt 1 aktu notarialnego kwotę, kupujący zobowiązali się przekazać na rachunek bankowy M. S. do dnia 14 września 2010 r.).

(okoliczność bezsporna; zeznania powoda, k. 106v.-108v. – od 00:04:24 w zw. z k. 193v. – 00:13:53)

Powód, w związku ze zbyciem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) nie zapłacił podatku w wysokości 19% (na zasadach określonych w art. 30e ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2010 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.).

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 6 września 2015 r. Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego Ł. wezwał powoda do złożenia zeznania podatkowego za 2010 r. PIT-39 oraz przedłożenia dokumentów potwierdzających wydatkowanie przychodu uzyskanego z odpłatnego zbycia nieruchomości położonej w W..

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 29 września 2015 r. powód wskazał, że niezłożenie PIT-39 za 2010 r. wynikało z jego niewiedzy. Zadeklarował dostarczenie dokumentów dotyczących rozliczenia uzyskanego przychodu z odpłatnego zbycia nieruchomości po powrocie ze szpitala. Jednocześnie wskazał, że według jego wiedzy środki pozyskane w wyniku sprzedaży mieszkania w W. przy ul. (...) nie podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym, ponieważ 11/12 części nabytego mieszkania były jego własnością od 2001 r. z uwagi na fakt, „10/12 części mieszkania nabył w 1995 r. w spadku po ojcu, 1/12 mieszkania nabył w 2009 r. w spadku po matce, a pozostała 1/12 części mieszkania w 2010 r. w spadku po siostrze G. S., po spłacie M. S..

(okoliczność bezsporna; uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi, k. 116-123)

W dniu 22 grudnia 2015 r., powód złożył zeznanie podatkowe PIT-39 za 2010 r., w którym wykazał: przychód z odpłatnego zbycia nieruchomości w kwocie 37.083,34 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 16.666,66 zł; dochód w kwocie 20.416,68 zł oraz należny podatek w kwocie 3.879,00 zł.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2016 r. Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego Ł. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r.

Pismem z dnia 5 kwietnia 2016 r., organ pierwszej instancji wezwał powoda do przedłożenia dowodów zapłaty podatku od spadków i darowizn, związanych z nabyciem w drodze dziedziczenia lokalu mieszkalnego, dokumentów potwierdzających poniesie nakładów na ww. lokal, w czasie jego posiadania oraz dokumentów potwierdzających wydatkowanie dochodu uzyskanego z odpłatnego zbycia nieruchomości, na własne cele mieszkaniowe (np. remont mieszkania).

W odpowiedzi na powyższe w dniu 14 kwietnia 2016 r. w piśmie zatytułowanym „wyjaśnienie” powód stwierdził, że nastąpił faktyczny dział spadku po ojcu, bez jego prawnego potwierdzenia oraz że występuje rozdźwięk pomiędzy stanem faktycznym i prawnym, spowodowany przyczynami obiektywnymi. Argumentował, że ojciec był wyłącznym właścicielem nieruchomości, które przejęła matka podatnika, na potrzeby utrzymania jego siostry.

(okoliczność bezsporna; pismo, k. 80-81; wyjaśnienie, k. 82; uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi, k. 116-123).

Decyzją z dnia 20 czerwca 2016 r. nr (...) - (...) Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego Ł. określił zobowiązanie podatkowe K. S. w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r., od dochodu uzyskanego z tytułu odpłatnego zbycia w drodze sprzedaży w dniu 31 sierpnia 2010 r. lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w W., przy ulicy (...), w wysokości 48.973,00 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę.

Ustalając datę nabycia przez powoda przedmiotowego lokalu mieszkalnego, Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego Ł. opierał się na aktach notarialnych i prawomocnych postanowieniach Sądu, w tym na oświadczeniu podatnika złożonym przed notariuszem w dniu podpisywania aktu notarialnego z dnia 31 sierpnia 2010 r. Rep. (...) oraz opisanych przez notariusza, w § 1 ww. aktu dokumentach niezbędnych do zawarcia umowy sprzedaży. Organ ocenił, że stan faktyczny i prawny, potwierdzony dokumentami urzędowymi wskazuje, że udziały w przedmiotowym lokalu mieszkalnym podatnik nabył kolejno w: 1987 r. - po ojcu, w 2001 r. - po siostrze, w 2009 r. - po matce, w 2010 r. - w wyniku zniesienia współwłasności. Organ stwierdził, że bez wpływu na te ustalenia pozostawała argumentacja o nieformalnym nabyciu powyższego lokalu wkrótce po śmierci ojca, tj. bez przeprowadzenia niezbędnych czynności prawnych z uwagi na trudną sytuację zdrowotną i rodzinną podatnika. W ocenie organu odpłatne zbycie lokalu mieszkalnego stanowiło dla skarżącego źródło przychodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. Przychód ten podlegał opodatkowaniu w części dotyczącej udziałów nabytych przez powoda w 2009 r. (w wyniku spadku po matce J. S. (2)) i w 2010 r. (w wyniku zniesienia współwłasności). Natomiast przychód uzyskany z odpłatnego zbycia ww. lokalu w części nabytej po zmarłym w dniu 16 maja 1987 r. J. S. (1) i zmarłej w dniu 18 grudnia 2001 r. G. S. nie podlegał opodatkowaniu, gdyż od ich nabycia upłynęło 5 lat.

W dniu 1 lipca 2016 r. wpłynęło odwołanie powoda od ww. decyzji.

Decyzją z dnia 15 września 2016 r. nr (...), Dyrektor Izby Skarbowej w Ł. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy wskazał, że w toku postępowania prowadzonego przed organem pierwszej instancji, powód nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o wydatkowaniu pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży w okresie 2 lat licząc od końca roku podatkowego, w którym dokonano zbycia nieruchomości, tj. od dnia 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2012 r., na własne cele mieszkaniowe. Natomiast dokumenty przedłożone przez powoda nie stanowiły takich dowodów, gdyż wydatki na które wskazywały zostały poniesione przed datą sprzedaży lokalu dokonaną w dniu 31 sierpnia 2010 r. Dodatkowo organ wskazał, że stroną transakcji w postaci zakupu lokalu mieszkalnego nr (...) w Ł. przy ul. (...) nie był podatnik, a jego córka. Nie została zatem spełniona przesłanka wydatkowania przychodu uzyskanego z tytułu odpłatnego zbycia lokalu mieszkalnego w ściśle określonym czasie (począwszy od dnia odpłatnego zbycia, nie później niż w okresie dwóch lat od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło zbycie), ani w sytuacji finansowania zakupu mieszkania dla córki - własnego celu mieszkaniowego.

(okoliczność bezsporna; odwołanie, k. 76-79; uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi, k. 116-123)

W dniu 12 października 2016 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. wpłynęła skarga K. S. na ww. decyzję z dnia 15 września 2016 r. nr (...), Dyrektora Izby Skarbowej w Ł..

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. I SA/ŁD 980/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. oddalił skargę powoda na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Ł.. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono m.in., że wbrew zarzutom skargi Sąd nie dopatrywał się uchybienia zasadom: prawdy obiektywnej (art. 122 Ordynacji podatkowej) i zupełności postępowania podatkowego (art. 187 Ordynacji podatkowej), gdyż materiał dowodowy został należycie zebrany, a organy wyjaśniły zasadność przesłanek, którymi kierowały się przy załatwianiu sprawy.

Pełnomocnik K. S. w dniu 17 maja 2017 r. opracował opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Zarządzeniem z dnia 25 sierpnia 2017 r. wniosek K. S. o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, pozostawiono wniosek bez rozpoznania.

(skarga, k. 112-113; wyrok, k. 114; stwierdzenie prawomocności, k. 115; uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi, k. 116-123; opinia, k. 124-129; zarządzenie z uzasadnieniem, k. 130-132; zarządzenie, k. 133)

Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego Ł. prowadzi postępowanie egzekucyjne wobec powoda. Podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi jest tytuł wykonawczy Nr (...) z dnia 11 października 2016 r. wystawiony przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego Ł.. Przedmiotem dochodzenia jest zaległość w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r. w wysokości 45.099,60 zł oraz należne odsetki za zwłokę. Zobowiązanie ww. podatku zostało określone decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 15 września 2016 r. Nr (...)

(tytuł wykonawczy, k. 51-52; zeznania powoda, k. 106v.-108v. – od 00:04:24 w zw. z k. 193v. – 00:13:53; zeznania pozwanej M. F., k. 195-195v.- od 00:44:29 i k. 208v. – od 00:08:32).

W toku postępowania egzekucyjnego, w dniu 20 października 2016 r. dokonano zajęcia świadczenia wypłacanego powodowi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a w dniu 18 października 2016 r. zajęto jego rachunek bankowy prowadzony przez Bank (...) SA. W W..

W dniu 8 grudnia 2016 r. do organu egzekucyjnego powód złożył podanie, w którym zarzucił organowi egzekucyjnemu, że zajmując mu rentę naruszył: art. 15 § 1, art.29 § i art. 35a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Ponadto zobowiązany podniósł, że „Urząd dokonał egzekucji w nadmiernej wysokości 684,60 zł, czyli ponad 50 % netto mojej dożywotniej renty, co w świetle art. art. 33 § 1 pkt 1 i 8 wyżej wymienionej ustawy stanowi podstawę do zaskarżenia wysokości egzekucji.” Zobowiązany wniósł przy tym o niezwłoczne zdjęcie zajęcia z konta bankowego wraz z „kosztami wystawienia i naliczonymi od nich odsetkami”. Zażądał natychmiastowego wstrzymania egzekucji, gdyż zaskarżył decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

W związku z wątpliwościami co do prawnego charakteru pisma strony, wezwaniem z dnia 27 grudnia 2016 r. Nr (...)organ egzekucyjny wezwał powoda do wyjaśnienia, jak należy potraktować jego pismo, w szczególności, czy stanowi ono zarzut na postępowanie egzekucyjne, czy wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego, czy jest to skarga z art. 234 ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego, czy też wniosek o zwolnienie z egzekucji składnika majątkowego.

W dniu 3 stycznia 2017 r. wpłynęło do organu egzekucyjnego pismo powoda, w którym stwierdził podniósł, że „Zajmując moje konto Urząd, z mojego pozwu do WSA wiedział, że moje środki na koncie bankowym pochodzą wyłącznie z renty w wysokości 1.331,69 zł netto. Zajmując moje konto bankowe Urząd dopuścił się jawnej, oczywistej obrazy art. 29. § 1. oraz art. 33, § 1, pkt 8. Ustawa Egzekucja Administracyjna. Zajęcie mojego konta bankowego, jako niezgodne z przepisami prawa, podlega dyspozycji pkt. 3) oraz 7), § 1 , art 59 w/w ustawy.” Powód domagał się : „niezwłocznego umorzenia egzekucji z mojego konta bankowego, wraz z kosztami i odsetkami.”

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2017 r. Nr (...) organ egzekucyjny rozpatrzył - wniesione w dniu 8 grudnia 2017 r. i uzupełnione w dniu 3 stycznia 2017 r. - podanie powoda w sprawie zwolnienia z egzekucji zajętego rachunku bankowego. Postanowieniem tym odmówił zwolnienia z egzekucji rachunku bankowego. Postanowienie doręczono powodowi w dniu 20 stycznia 2017 r. Powód nie zaskarżył go do organu drugiej instancji. W związku z tym ww. rozstrzygnięcie stało się ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Za każdą czynność organ naliczał koszty: - za doręczenie tytułu 1 %; - za zajęcie świadczenia w ZUS-ie 4%; - za zajęcie rachunku bankowego 5%. Powód nie występował na piśmie o wyjaśnienie tych kosztów.

Powód w toku egzekucji nie skarżył czynności ani nie złożył innych wniosków.

(zawiadomienie o zajęciu, k. 53-54; zawiadomienie o zajęciu wierzytelności, k. 56-57; pismo, k. 58; podanie, k. 59; uzupełnienie, k. 60;; decyzja z dnia 27 grudnia 2016 r. 61-63; postanowienie z dnia 17 stycznia 2017 r., k. 64-69; potwierdzenie odbioru, k. 64 zeznania pozwanej M. F., k. 195-195v.- od 00:44:29 i k. 208v. – od 00:08:32)

Postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi odbyło się w ten sposób, że organ egzekucyjny poinformował ZUS o zajęciu renty powoda. Natomiast ZUS samodzielnie oblicza kwoty do potrącenia, dokonuje potrąceń i przekazuje. Urząd Skarbowy nie ma wpływu jakie kwoty były potrącane z emerytury. Organ egzekucyjny przesłał również

zawiadomienie o zajęciu do banku, w którym powód miał konto. Bank realizuje zajęcie w ten sposób, że przekazuje organowi kwotę, która stanowi nadwyżkę nad kwotę 75% najniższego wynagrodzenia. Bank powoda wylicza tą kwotę.

Powód zlikwidował konto bankowe i poprosił o przesyłanie renty do domu. W toku prowadzonej egzekucji organ egzekucyjny zwracał się do banków z prośbą o udzielenie informacji.

Dług powoda wynosi obecnie około 44.000 zł, a wraz z odsetkami łącznie około 60.000 zł.

(zaświadczenie ZUS, k. 55; historia rachunku, k. 103-104 i k. 161-163, prośby o udzielenie informacji, k. 156-160, 164-192, zeznania powoda, k. 106v.-108v. – od 00:04:24 w zw. z k. 193v. – 00:13:53 i k. 193v.194v. – od 00:13:53; zeznania pozwanej M. F., k. 195-195v.- od 00:44:29)

Z tytułu zajęcia renty wpływała do organu egzekucyjnego, w okresie: - od 24 listopada 2016 r. do 23 lutego 2017 r. co miesiąc kwota 391,67 zł; - od 23 marca 2017 r. do 23 listopada 2017 r. kwota 394,17 zł. Natomiast w dniu 21 grudnia 2017 r. wpłynęła kwota 623,93 zł. Łączna kwota uzyskana wskutek zajęcia świadczenia w ZUS wyniosła 5.738,14 zł. Powód otrzymuje rentę w wysokości 1.566,69 zł.

Z tytułu zajęcia rachunku w (...) S.A. w W. uzyskano: - 28 listopada 2016 r. kwotę 292,93 zł; w dniu 30 grudnia 2016 r. kwotę 160,02 zł; w dniu 26 stycznia 2017 r. kwotę 180 zł; w dniu 27 lutego 2017 r. kwotę 160,04 zł; w dniu 23 czerwca 2017 r. kwotę 351,24 zł; w dniu 25 lipca 2017 r. kwotę 574,38 zł. Łączna kwota uzyskana wskutek zajęcia rachunku bankowego w (...) S.A. wyniosła 1.718,61 zł.

(zaświadczenie ZUS, k. 55; zaświadczenie, k. 207; historia rachunku, k. 103-104 i k. 161-163)

Powód jest na rencie, która wynosi 1.311 zł miesięcznie, prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną, która jest na emeryturze, która wynosi 1.360 zł miesięcznie. Stałe opłaty miesięczne wynoszą: czynsz – 380 zł, media 150 zł, leki 150 zł.

(oświadczenie, k. 7-8)

Powyższy stan faktyczny, w większości bezsporny, Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, w szczególności dokumentów, jak również częściowo na podstawie zeznań powoda i strony pozwanej.

Sąd oddalił zgłoszone przez powoda wnioski dowodowe:

- o powołanie biegłych psychiatry i psychologa na okoliczność rozpoznania przyczyn oraz stopnia pogorszenia stanu jego zdrowia w okresie od maja 2016 r. (złożony w dniu 7 listopada 2017 r., k. 142). Wniosek ten jako spóźniony podlegał oddaleniu. Po drugie powyższy dowód w świetle okoliczności niniejszej sprawy jest zbędny i jedynie służyłby przewlekaniu postępowania oraz mnożeniu jego kosztów. W ocenie sądu powyższa okoliczność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na przyjęcie przez sąd, iż strona powodowa nie wykazała aby w ogóle przysługiwało jej roszczenie.

- o ponowne przesłuchanie powoda, na okoliczność opisanego przez niego jego stanu zdrowia w 2016 r. Powód był już przesłuchiwany dwukrotnie i mógł szeroko opisać swój stan zdrowia. Fakt, że powód uznaje, że nie opisał z dostateczną dokładnością wszystkich aspektów jego choroby, nie implikuje konieczności wielokrotnego przesłuchiwania go na te same okoliczności.

Sąd zważył:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Podstawą materialnoprawną roszczeń powoda stanowi art. 23 k.c., art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. i w zw. z art. 448 k.c.

Powód domagał się kwoty 125.000 zł tytułem zadośćuczynienia za nękanie jakie miało mieć miejsce w toku postępowania administracyjnego oraz w toku egzekucji administracyjnej, a także renty w wysokości 1.000 zł miesięcznie w związku z pogorszeniem się jego stanu zdrowia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka z art. 417 § 1 k.c., tj. niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zdaniem Sądu prowadzenie postępowania administracyjnego jest działaniem mieszczącym się w granicach porządku prawnego i nie może być uznane za niezgodne z prawem, gdyż znajduje oparcie w przepisach ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Również decyzje wydane przez organy podatkowe nie mogą być uznane za bezprawne w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. Poza wydawanymi decyzjami, a następnie prowadzeniem egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego, pozwany Urząd nie przejawiał innej działalności wobec powoda, a przynajmniej powód takowej nie wskazał. W związku z tym za zupełnie chybione należy uznać twierdzenia o rzekomym nękanii powoda przez organ podatkowy. O nękanii mogła by być mowa jedynie wówczas, gdyby działania organów państwowych pozbawione były podstaw prawnych, w ewidentny sposób nie znajdowały oparcia w stanie faktycznym sprawy czy też wiązałyby się z przekroczeniem uprawnień. W rozpoznawanej sprawie wszystkie działania organów podatkowych miały oparcie w obowiązujących przepisach.

Przede wszystkim zaś prawidłowość i legalność działania organów podatkowych została potwierdzona we właściwym do tego trybie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł., który oddalił skargę powoda na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Ł., która z kolei utrzymała w mocy decyzję Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego Ł.. Wszelkie zastrzeżenia powoda dotyczące zapadłych w sprawie orzeczeń były zatem przedmiotem analizy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., w ramach przysługujących powodowi środków zaskarżenia. Podnoszone przez powoda zarzuty były już poddane kontroli odwoławczej (w postępowaniu administracyjnym) i przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. (postępowanie sądoadministracyjne) i nie znalazły potwierdzenia w zapadłych rozstrzygnięciach. Reasumując, wszelkie zarzuty co do prawidłowości naliczenia wysokości podatku w związku ze sprzedażą przez powoda mieszkania w 2010 r. zostały przez stronę pozwaną przeprowadzone w sposób nie budzący wątpliwości co do ich prawidłowości, legalności i rzetelności. Przede wszystkim zaś, powód, jak i Sąd w przedmiotowej sprawie, jest związany zapadłym w postępowaniu administracyjnym orzeczeniem zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. Orzeczenie to jest prawomocne.

W rozpoznawanej zaś sprawie wszelkie decyzje administracyjne korzystają na podstawie art. 244 kpc z domniemania autentyczności z zgodności z prawdą. Wobec powyższego pierwsza grupa zarzutów co do prawidłowości postępowania organów podatkowych była całkowicie niezasadna.

Przechodząc zaś do drugiej grupy zarzutów wskazać należy, że powód kwestionował prawidłowość postępowania egzekucyjnego organu egzekucyjnego w administracji. Podkreślenia wymaga, że podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi jest tytuł wykonawczy wystawiony przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego Ł., a przedmiotem dochodzenia jest zaległość w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2010 r. w wysokości 45.099,60 zł oraz należne odsetki za zwłokę. Zobowiązanie w ww. podatku zostało określone decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w Ł., która jest ostateczna i jak już wyżej wskazano była przedmiotem merytorycznej oceny przez WSA w Łodzi. Powód zaś nie wykonał dobrowolnie obowiązku podatkowego stad też właściwy organ wystawił przeciwko niemu tytuł wykonawczy.

Zgodnie z art. 7 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U.2017.1201 t.j. z dnia 2017.06.23), organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne przewidziane w ustawie. Podkreślenia wymaga, że w toku egzekucji skierowanej przeciwko powodowi, organ egzekucyjny prowadził egzekucję ze świadczenia wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i egzekucję z rachunku bankowego. Powyższe działania są środkami egzekucyjnymi wymienionymi wprost w art. 1a pkt 12 lit a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Przedmiotowy przepis zawiera zamknięty katalog środków egzekucyjnych. Środki egzekucyjne to zinstytucjonalizowane formy przymusu państwowego stosowane przez powołane organy przewidziane w ustawie i służące do doprowadzenia do

wykonania przez zobowiązanych obowiązków wynikających ze stosunków administracyjnoprawnych oraz innych obowiązków poddanych egzekucji administracyjnej i stosowanych według ściśle określonej procedury. Środki egzekucyjne konstruowane są w ten sposób, aby doprowadzić bezpośrednio do wykonania obowiązku przez zobowiązanego na rzecz organu egzekwującego. Zgodnie zaś z art. 7 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne, które prowadzą bezpośrednio do wykonania obowiązku, a spośród kilku takich środków - środki najmniej uciążliwe dla zobowiązanego. Organowi egzekucyjnemu przysługuje swoboda wyboru środków egzekucyjnych, które zostaną zastosowane wobec zobowiązanego. W analizowanym stanie faktycznym, organ egzekucyjny skierował egzekucję do dwóch składników majątkowych powoda. W ocenie Sądu, takie działanie ma oparcie w powołanych wyżej przepisach i nie może też budzić wątpliwości legalność zastosowanych środków egzekucyjnych. Przede wszystkim zaś powód w toku postępowania złożył tylko jeden wniosek tj. o umorzenie egzekucji z rachunku bankowego, który to został ostateczną decyzją oddalony. Powód zaś decyzji tej nie zaskarżył do sądu administracyjnego. W szczególności powód w toku egzekucji nie kwestionował wysokości potrącanych sum z jego renty oraz sum zajętych na rachunku bankowym. Podkreślenia wymaga, powód nie składał żadnych środków zaskarżenia w toku egzekucji. Powodowi zaś przysługiwały środki np. odwoławcze, był o nich pouczany w toku egzekucji, ale z nich nie skorzystał. W przedmiotowej sprawie w kwestii naruszenia przepisów postępowania egzekucyjnego, organ egzekucyjny zajął swoje stanowisko w wezwaniu z dnia 27 grudnia 2016 r. Nr (...) oraz w postanowieniu z dnia 17 stycznia 2017 r. Nr (...) Postanowienia tego powód, jak już wyżej wskazano, nie zaskarżył w trybie art. 54 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Reasumując, wszelkie działania strony pozwanej były legalne i miały oparcie w przepisach. Nie została zatem spełniona przesłanka z art. 417 § 1 k.c., tj. niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. A powództwo jako całkowicie bezzasadne podlegało oddaleniu w całości zarówno co do żądania zadośćuczynienia jak i renty. Stanowczo wskazać należy, iż ustalony w sprawie stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że pozwany nie naruszył jakichkolwiek dóbr osobistych powoda.

Osobisty, negatywny odbiór powoda działań pozwanego nie może mieć charakteru przesądzającego. Powód bowiem od lat jest osobą schorowaną, a jego konstrukcja psychiczna jest bardzo wrażliwa. Zatem nie wykluczone jest, że powód zareagował na wdrożenie przez Urząd procedur, w sposób emocjonalny oraz, że nastąpiło pogorszenie jego samopoczucia, czy nawet stanu zdrowia. Jednakże w ocenie Sądu pozwany nie ponosi za ten stan rzeczy odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. powód winien ponieść koszty procesu, z uwagi na fakt, że przegrał niniejszy proces w całości.

Mając jednak na uwadze sytuację zdrowotną, majątkową i osobistą powoda ujawnioną w związku z wnioskiem o zwolnienie od kosztów, na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd odstąpił od obciążania go tym obowiązkiem.

z/ 1. odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi oraz do wiadomości pełn. Prokuraturii,

2. doręczyć powodowi nagranie cd wszystkich rozpraw.